

ת"פ 31709/09/11 - מדינת ישראל נגד י ב

בית משפט השלום בנתניה
ת"פ 31709-09-11 מדינת ישראל נ' ב

בפני כב' השופטת הדס רוזנברג שיינרט
המאשימה
נגד
הנאשם
י ב

נוכחים:

ב"כ המאשימה עוה"ד ניסים סוסי

הנאשם בעצמו וב"כ עוה"ד רועי לנג

הכרעת דין

בפתח דבריי, אבהיר כי החלטתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מן העבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

עובדות כתב האישום ויריעת המחלוקת-

1. על פי הנטען בכתב האישום, בתאריך 10.07.11 בשעה 20:45 או בסמוך לכך, עת התגוררו הנאשם וא ב (להלן: "המתלוננת") יחדיו, בדירה המצויה ..., ובעת שהיו השניים בעיצומם של הליכי גירושין, התגלע ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת. בעקבות הוויכוח האמור, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שדחף אותה, עת ישבה על המיטה, והפילה ארצה.

בנסיבות אלו, נגרמו למתלוננת חבלות בדמות סימני שפשוף בזרוע ימין ושטף דם בירך שמאל.

בגין עובדות אלו, יוחסה לנאשם עבירה של תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 280 ו-382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. הנאשם כפר בעבירה שיוחסה לו מכל וכל. לשיטת הנאשם, בתאריך המצוין בכתב האישום, אכן נתגלע ויכוח בינו לבין המתלוננת, על רקע הזזת מחצית מן המיטה מחדר השינה לסלון, ברם הנאשם לא נגע

במתלוננת, לא דחפה ולא נהג כלפיה באלימות.

3. מטעם התביעה העידו המתלוננת, אחיה מר אלירן חנימוב וד"ר בנדרסקי. כן הוגשו תמונות המתלוננת (1/ת), מסמכים רפואיים (2/ת-4/ת), אמרות הנאשם (5/ת-8/ת) ודוח פעולה (9/ת).

הנאשם העיד להגנתו והוגשו מטעמו שרטוטים הנוגעים לזירה (1/נ-2/נ), הודעת המתלוננת בחקירה (3/נ) והחלטת כב' השופטת טלמור בנוגע לבקשת המתלוננת לצו הגנה, מיום 5/5/11 (4/נ).

דין והכרעה-

4. לאחר ששקלתי את מכלול הראיות והעדויות שהוצגו בפניי ועיינתי בפרוטוקול ובטיעוני הצדדים, לא שוכנעתי במידת הוודאות הנדרשת בפלילים, כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום; עיקרי הטעמים העומדים בבסיס הכרעתי נעוצים בפרכות ובסתירות מהותיות שנתגלו בגרסת המתלוננת, כמו גם בהיעדר יכולתה של המתלוננת לתאר בצורה ברורה ועקבית את האירוע נשוא כתב האישום. גרסתו של הנאשם הנה גרסה עקבית וסדורה והיה זה הנאשם אשר הזעיק את המשטרה לבית בליל האירוע ואשר הגיש תלונה בתחנת נתניה נגד התנהלות המתלוננת ואחיה, זמן מהותי טרם הגשת התלונה ע"י המתלוננת. לא למותר להוסיף, כי חרף טענת המתלוננת כי הותקפה ע"י הנאשם, היא מיהרה לצאת את הדירה בליל האירוע ולא המתינה להגעת השוטרים למקום.

הנימוקים המפורטים להכרעתי יובאו להלן;

בחינת גרסת המתלוננת-

5. משהתבקשה המתלוננת לתאר בבית המשפט את אשר התרחש בליל האירוע, מסרה כדלקמן:

" אני לא זוכרת איך זה היה, אני כן זוכרת שהיו חפצים שלא היו שייכים לבית, שלא היו שייכים לנו שהכניסו הוא ואבא שלו וגם שינו את הצורה של הבית. היא הזכירה לי (התובעת) שהילד מאוד נלחץ. הילד לא היה רגוע מהמצב הזה, אחר הצהריים י הגיע, אבא שלי עזר לי להכניס את המיטה לחדר. הוא הוציא את המיטה לילה לפני. המיטות הן מיטות י כך שהן די קטנות, שאם מוציאים את זה מהחדר פחדתי לישון, אמרתי לו והסברתי לו, הוא אמר לי אני לא אשן בספה, על הרצפה, התווכחנו. **הוא ניסה להוציא, הוא אמר לא, דחף אותי ונפלתי על הארון, לא זוכרת כל כך מה היה. די הייתי מעורפלת מכל זה.** אני זוכרת שהתקשרתי לאחי, לא ענה לא לא זוכרת, התקשרתי עוד פעם הוא בא לקחת אותנו, לא זוכרת אם סיפרתי לו מה קרה. אז יצחק ראה אותו והוא אמר שי התקשר למשטרה, שיש בן אדם זר שרוצה לבוא לקחת אותו (את הילד). הוא לא נתן לנו לצאת. הגענו להורים שלי, הייתי נסערת, הזמנו רופא אחרי שכל הלילה לא כל כך ישנתי. רק למחרת או באותו יום, פשוט לא הגעתי למשטרה כי לא הייתי מסוגלת הם הגיעו אלי, זהו פחות או יותר " (ע' 7 ש' 16 ואילך).

וכן:

" ש. איזה חבלות נגרמו לך כתוצאה מהתקיפה.

ת. **ביד וברגל.**

ש. ממה החבלה ביד וברגל.

ת. ביד זה מהארון, **ברגל זה כתוצאה מדחיפה כנראה או משהו אחר שאני לא כל כך מצליחה לזכור** (ע' 8 ש' 7-10).

לאחר ריענון זיכרון, אמרה המתלוננת:

" אני זוכרת שכן הייתי מעורפלת, **אני זוכרת איזה מכה, לא כל כך ברור, עכשיו הא רעננה את זכרוני, כנראה איזה בעיטה**" (ע' 9 ש' 3).

6. השוואה בין גרסת המתלוננת בבית המשפט לבין גרסאותיה בחקירה ובפני גורמים נוספים, מצביעה על אי בהירות, על פערים ועל סתירות, באופן המקשה על מתן אמון בדברי המתלוננת ועל קביעת תשתית עובדתית בהסתמך על גרסתה, כל זאת כפי שיודגם מטה;

א. בהודעה שמסרה המתלוננת בחקירתה מיום 11/7/11 בשעה 10:43, מסרה המתלוננת כי בשעה 20:45, הגיע הנאשם לבית וצעק "מה זה הזזתם את הרהיטים איפה אני אשן", נכנס לחדר, התחיל להזיז את הרהיטים, צעק, השתגע וקילל. המתלוננת מסרה כי היא התיישבה על המיטה והתחננה לנאשם שלא יצעק בגלל הילד, בעוד שהנאשם צעק שלא אכפת לו ואז דחף אותה עם היד שלו והיא נפלה (נ/3 ע' 1 ש' 9-15). המתלוננת אמרה: "נפלתי בין הארון לקיר וכנראה איבדתי הכרה, אני לא זוכרת, ואחרי זה כנראה הביא לי בעיטה, אני הרגשתי מתי שנפלתי קיבלתי מכה ביד ימין, כאב לי כל הגוף וראיתי סימן כחול ברגל שמאל" (נ/3 ע' 1 ש' 14-17).

גרסתה הראשונית של המתלוננת, אשר נמסרה לכאורה כ - 12 שעות לאחר האירוע, מעוררת קושי במספר מובנים;

ראשית, תיאורה של המתלוננת את הנאשם, כמי שצעק, השתגע, קילל והזיז רהיטים בכוח, לא חזר על עצמו בעדות המתלוננת בבית המשפט. יתרה מכך, קשה ליישב תיאור זה עם העובדה, שילדם ... של הנאשם והמתלוננת, אשר ישן בחדר סמוך, לא התעורר כתוצאה מהצעקות ומההתנהגות ה"משוגעת" (ראו נ/3 ע' 2 ש' 5 ועדות אחי המתלוננת ע' 25 ש' 18, ע' 29 ש' 7) ועם העובדה שלפי עדות אחי המתלוננת, בעת שהגיע הלה לדירה, פתח לו הנאשם את הדלת

בצורה רגועה לחלוטין ואף שאל בהפתעה "מה אתה עושה פה" (ע' 29 ש' 8-11).

שנית, בגרסה זו מסרה המתלוננת כי הנאשם דחף אותה בעת שהייתה ישובה על המיטה. בניגוד לכך, בחקירתה הנגדית, מסרה המתלוננת, כי הייתה במצב עמידה בעת שהנאשם דחף אותה, בין קיר אחד ובין הארון שבקיר השני (ע' 12 ש' 16, 13 ש' 8).

משהתבקשה המתלוננת להסביר את הסתירה בנוגע למיקומה בעת הדחיפה, אמרה שקודם ישיבה על המיטה ואז קמה והוסיפה: " אני זוכרת כל צעד וצעד שעשיתי בחדר" (ע' 12 ש' 29). חרף טענת המתלוננת כי היא זוכרת כל שעל שעשתה בחדר, משנתבקשה להדגים איך התבצעו התקיפה והדחיפה, השיבה שאיננה זוכרת (ע' 15 ש' 19,26).

שלישית, יש לתמוה על כך שאף שמדובר בעדות שנמסרה לכאורה שעות ספורות לאחר האירוע הנטען, אין המתלוננת מסוגלת לתארו בביטחון ובפרוט, אלא היא מסייגת את דבריה בביטוי "כנראה" בהתייחס לנושאים מהותיים ואומרת מפורשות שאיננה זוכרת את אשר התרחש: " נפלתי בין הארון לקיר וכנראה איבדתי הכרה, אני לא זוכרת, ואחרי זה כנראה הביא לי בעיטה".

ויודגש- ככל שמהמסמכים הרפואיים היה עולה כי המתלוננת נחבלה בראשה או נפגעה נויורולוגית, באופן העשוי להסביר את אובדן הזיכרון של המתלוננת, אפשר היה ליתן הסבר לקושי שבנדון, ברם לא כך הם פני הדברים.

ב. בגרסת המתלוננת בחקירה, מיום 11/7/11 בשעה 10:43, מסרה המתלוננת כאמור כי הנאשם דחף אותה בידו עד כי נפלה והוסיפה כי כנראה בעט בה לאחר מכן. **אין בתיאורה של המתלוננת בחקירה או בתיאור שמסרה המתלוננת בבית המשפט אזכור למכות נוספות אותן ספגה לכאורה מידי הנאשם**. בניגוד לזאת, עת הגיעה המתלוננת לבית החולים "לניאדו", בהמשכו של אותו היום (התקבלה לבית החולים בתאריך 11/7/11 בשעה 15:55 - ת/2), מסרה לרופא כי בלילה שעבר קבלה מכות אגרופ בראש ובכל חלקי הגוף (ת/2, ת/2א).

עסקינן בסתירה מהותית ביותר בנוגע למהותה של התקיפה הנטענת ובניסיון להעצמה ברורה ומוגזמת של האירוע מצד המתלוננת.

משנשאלה המתלוננת בחקירתה הנגדית, אודות העובדה שאמרה לד"ר איגור כי הנאשם נתן לה מכות אגרופ בראש, מסרה תשובות משתנות ומתחמקות, אשר לא זכו לאמוני ואשר פוגעות ביכולת לסמוך על תיאוריה של המתלוננת. כך באו הדברים לידי ביטוי בפרוטוקול הדיון:

" ש. את הולכת אחרי 24 שעות ואמרת שהוא נתן לך אגרופ בראש.

ת. יכול להיות שהיה מכה בראש, גם ברגל גם בראש, אני לא זוכרת.

ש. אמרת לרופא כי קיבלת מכות אגרוף בראש למה אמרת.

ת. קיבלתי את המכה מהארון, אני איבדתי לרגע את ההכרה. הרגשתי מכה בראש, כאב ראש חזק, היה לי סחרחורות, היה לי את הסימן ברגל, אמרתי אולי גם ברגל גם בראש, אני זוכרת כי קיבלתי מכה, אולי זה היה אגרוף. **אני הרגשתי מכה חזקה וחשבתי שאולי שלא הייתי בהכרה זה היה אגרוף.** היה לי גם ברגל וגם ביד. אולי בעוד איזה מקום אני לא זוכרת.

ש. אמרת לרופא על סמך שכאב לך הראש שהוא נתן לך אגרופים בראש.

ת. **כנראה שכן, אני לא הייתי בהכרה** " (ע' 15 ש' 5 ואילך).

העובדה שהמתלוננת לא היססה לומר לרופא, כי קבלה מכות אגרוף בראשה ובכל הגוף, חרף העובדה שבחקירה ובבית המשפט מסרה גרסה שונה לחלוטין, כל זאת ללא הסבר מניח את הדעת ובהתבסס על השערות או אינטרסים שונים של המתלוננת באותה עת, פוגמת בצורה מהותית במהימנותה של המתלוננת.

ג. במהלך עדותה בבית המשפט, התבקשה המתלוננת להדגים כיצד הותקפה ולהשיב לשאלות שונות שנועדו לשפוך אור על פרטי האירוע, כגון: באיזה זווית הייתה ביחס לנאשם ולארון בעת הדחיפה, באיזה מקום פגעה בארון, היכן עמד הנאשם בעת התקיפה וכיצד דחף אותה ועוד. המתלוננת לא השיבה לשאלות אלו וטענה שאיננה זוכרת את פרטי האירוע (ר' למשל ע' 15 ש' 19,21,26; ע' 16 ש' 4, 22,28; ע' 17 ש' 12). היעדר יכולתה של המתלוננת לספק מענה לשאלות ולמסור גרסה ברורה בנוגע לאשר התרחש בליל האירוע, איננו מאפשר קביעת ממצאים עובדתיים, ברמת הודאות הנדרשת, בהתבסס על דברי המתלוננת.

ד. סוגיית טענת המתלוננת כי הנאשם ככל הנראה בעט בה, היוותה אף היא בסיס לסתירות שונות בדברי המתלוננת.

כך, בגרסתה הראשונית של המתלוננת בחקירה, הופיעה אמירה לפיה, היא כנראה אבדה הכרה ואחרי זה כנראה שהנאשם בעט בה, ללא ציון מקום הבעיטה או תוצאותיה.

במקום אחר, במסגרת חקירתה הנגדית, אמרה המתלוננת שכשלא הייתה בהכרה, כנראה שהייתה בעיטה לראשה, ובהמשך מסרה המתלוננת כי שיערה נוכח הסימנים ברגלה וכאבי הראש מהם סבלה, כי הנאשם נתן לה בעיטות גם ברגל וגם בראש (ע' 20 ש' 7-8).

פערים התגלו לא רק בנוגע למספר הבעיטות ובנוגע למיקומן בגוף המתלוננת אלא אף בנוגע לשלב בזמן בו התרחשו לכאורה הבעיטות.

מן הגרסאות שתוארו עד כה עולה כי הבעיטה/הבעיטות התרחשו בעת שהמתלוננת אבדה את הכרתה, כתוצאה מנפילתה. דא עקא, המתלוננת אשרה בחקירתה הנגדית, כי בתצהיר שמסרה

לצורך הליך של צו הגנה כנגד הנאשם וקרוביו, אמרה כי הנאשם בעט בה לאחר שהתעוררה מאובדן ההכרה (ע' 20 ש' 10-12).

ה. לאחר האירוע הנטען, התקשרה המתלוננת לאחיה ובקשה ממנו לקחת אותה ואת בנה לבית הוריה. בטרם יצאה מן הדירה, שמעה המתלוננת את הנאשם מתקשר להזמין משטרה (ע' 24 ש' 3-9, ע' 25 ש' 18), אולם בחרה לעזוב את הדירה מבלי להמתין להגעת המשטרה למקום. ככל שאכן הותקפה המתלוננת ע"י הנאשם זמן קצר קודם לכן, ניתן היה לצפות כי היא תקבל בברכה את הגעתה הצפויה של המשטרה למקום ותשמח על ההזדמנות לספר לשוטרים אודות תקיפתה. עזיבתה המהירה של המתלוננת את הדירה בנסיבות אלו, מתמיהה. משנתבקשה המתלוננת להסביר את התנהגותה בהקשר זה, אמרה: "**כל מי שמזמין משטרה אני צריכה לחכות, יש סיבה?** ... לא הייתי במצב לחכות להם. לא חשבתי על זה" (ע' 24 ש' 15).

זאת ועוד, ככל שהנאשם תקף זה עתה את המתלוננת וגרם לה לחבלות, מהי הסבירות שהוא ייזום הזמנה של המשטרה אל הבית, באופן שעלול לחשוף את מעשיו ולהוביל למעצרו? התנהלותו של הנאשם מתיישבת יותר עם גרסת הנאשם מאשר עם גרסתה של המתלוננת.

7. עדותו של מר א ח (אחי המתלוננת) -

מר ח העיד כי בליל האירוע שהה בחדר כושר בעת שקיבל שיחת טלפון מן המתלוננת, אשר הייתה נסערת מעט וביקשה שיבוא אליה (ע' 25 ש' 16). בחקירתו הנגדית, הבהיר העד כי המתלוננת דברה בלחש ולא אמרה לו שבעלה הרביץ לה, לכן גם לא מיהר להגיע לדירה, אלא הגיע תוך 30-45 ד' (ע' 27 ש' 26). עוד מסר מר ח, כי כשהגיע לדירה ראה את אחותו בוכה והיא אמרה לו לקחת את הילד ולצאת. הנאשם פתח לו את הדלת ושאלו לפשר הגעתו למקום (ע' 29 ש' 9). העד לא שמע צעקות כשקרבו אל הדירה, הילד ישן באותה עת והעד לקח את הילד ויצא עם המתלוננת מן הדירה. תוך כדי היציאה מהדלת שמע העד את הנאשם מתקשר למשטרה (ע' 25 ש' 17-19). העד סיפר כי כשהגיע עם המתלוננת לבית ההורים, היא הייתה נסערת, הקיאה והוא הבחין שיש לה סימנים על היד. המתלוננת ספרה לו שהיה ריב בינה לבין בעלה. משהתבקש העד לומר האם המתלוננת ספרה לו כיצד נגרמו הסימנים השיב בשלילה, ברם לאחר ריענון זיכרון מסר כי היא אמרה לו שהנאשם הפיל אותה, היא קבלה מכה ביד והוא בעט בה ברגל (ע' 25 ש' 22-29).

עדותו של מר ח עשתה עלי ככלל רושם מהימן. נראה היה שהעד משתדל לדייק בפרטים ולא נכרה מגמת העצמה או הפללה בדבריו. הוא לא היסס לאשר גם פרטים, הפועלים לכאורה לטובת הנאשם (כגון: שהנאשם היה רגוע כשהגיע לדירה, שלא שמע צעקות, שהילד ישן, שהמתלוננת לא ספרה לו בתחילה שבעלה היכה אותה וכו').

עדותו של מר ח מספקת פרטים בעלי משמעות בנוגע לאירוע, ברם אין בפרטים אלו כדי להכריע את הכף לטובת קבלת גרסת המתלוננת.

כך, העובדה שהמתלוננת נראתה נסערת, הקיאה והיו סימנים על ידה, יכולה מחד גיסא להתיישב עם טענתה שהותקפה ע"י הנאשם. מאידך, תיאור זה אינו חד משמעי ויכול להתיישב אף עם אפשרויות נוספות. אין חולק כי התרחש ויכוח טעון ביותר בין הנאשם למתלוננת בליל האירוע, שעיקרו המחלוקת סביב חפצו של הנאשם לישון על מיטה, להבדיל ממזרון, בסלון. ויכוח זה נגע לסוגיה מהותית בעיני המתלוננת והיא טרחה לערב בו גם את אביה. לא מן הנמנע, שנסערותה הנפשית של המתלוננת נבעה מהבנתה כי הנאשם אינו מתכוון לקבל עוד את הסטטוס קוו שהיה מקובל בדירה עד לאותו הערב. באשר לסימנים ביד אותם ראה העד, אציין כי מן התמונות ת/1 עולה, כי מדובר בשפשוף ביד ימין של המתלוננת. שפשוף מעין זה יכל להיגרם כתוצאה מתרחישים עובדתיים שונים ומגוונים. העובדה שהמתלוננת לא השכילה לתאר ולהדגים כיצד הותקפה ונפלה פוגעת ביכולת לקבוע שהסימנים נגרמו בהכרח כתוצאה ממעשיו של הנאשם.

יתרה מכך, מתיאוריו של העד עולים לא מעט פרטים המתיישבים דווקא עם גרסת ההגנה. העובדה שהנאשם נראה רגוע ומופתע, בעת שהעד הגיע לדירה, והעובדה שהילד ישן בשלווה בחדרו, אינן עולות בקנה אחד עם טענת המתלוננת בדבר התנהגות פרועה, צעקנית, אלימה ו"משוגעת" של הנאשם, זמן קצר קודם לכן.

גם העובדה שהמתלוננת לא ספרה לעד בשיחת הטלפון בה בקשה ממנו להגיע לדירה, שהנאשם היכה אותה, אומרת דרשני. מעדות המתלוננת עולה כי את שיחת הטלפון שעשתה לאחיה בצעה בעת שירדה לגינה ויצאה מהבית (ר' למשל ע' 22 ש' 13-18 , ש' 26-28). במילים אחרות, בעת שהמתלוננת התקשרה לעד היא הייתה מחוץ לביתה והנאשם לא היה קרוב אליה, כך שיכלה לדבר בחופשיות. נדמה כי בנסיבות אלו ניתן היה לצפות שהמתלוננת, שזה לא מכבר הותקפה ונחבלה פיזית, תאמר בסערת הרגשות, דבר מה אודות תקיפתה זו, לאחיה. הימנעותה מלעשות כן מעיבה על אמינות גרסתה.

לא זו עם זו, ירידת המתלוננת לגינה הייתה עשויה להיות אף הזדמנות מצוינת עבור המתלוננת להתקשר למשטרה והיא בחרה שלא לעשות כן.

חזרת המתלוננת לדירה בה שהה הנאשם, טרם הגעת אחיה אליה (ע' 22 ש' 18), מצביעה על כך שהמתלוננת לא חששה מפני הנאשם באותה עת, חרף טענתה שהותקפה על ידו זמן קצר קודם לכן.

8. טרם סיום פרק זה אציין, כי לא נעלמה מעיני העובדה שבעת חקירתה של המתלוננת, למחרת האירוע, הבחין החוקר בסימנים בידה ועל רגלה של המתלוננת (נ/3 ש' 16) וסימנים אלו אף צולמו יומיים לאחר מכן (ת/1). עם זאת, כפי שבואר קודם לכן, נוכח מכלול הנתונים ובשים לב לעדותה של

המתלוננת, אין בידי לקבוע מהו מנגנון היווצרותם של סימנים אלו והאם נוצרו, בהכרח, כתוצאה מהתנהגותו של הנאשם. קשה להעניק נפקות ראייתית מחזקת אף לדברי המתלוננת לד"ר ברודסקי (ת/3), נוכח העובדה שזמן קצר לאחר מועד מסירת הדברים, לא היססה המתלוננת למסור גרסה אחרת לחלוטין לרופא בבית החולים לניאדו.

9. נוכח כל האמור עד כה, עדות המתלוננת לא הייתה אמינה דיה בעיני ולא מצאתי כי ניתן לבסס עליה ממצאים עובדתיים, ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים.

גרסת הנאשם -

10. את אשר התרחש בליל האירוע הנטען, תאר הנאשם באופן הבא:

" הגעתי בשעה 20:30 הביתה, ראיתי שהמיטה אינה נמצאת במקום שהוצאתי אותה. היינו בהליך גירושין, הוצאתי את המיטה ביום שישי לסלון, וכשהגעתי ביום ראשון ולא ראיתי את המיטה. גרושתי היתה בבית, אמרתי לה שאני לא יכול להמשיך לישון כך על הרצפה ואם המיטה מתחלקת לשניים אין מניעה להוציא חלק אחד ולשים אותו בסלון. היא לא רצתה לשנות את הסדר של הבית אמרתי לה שאין ברירה שאני לא מצליח לישון. אחרי זה היא הוציאה משפט אל תדאג הכל מוכן נגדך עם העו"ס. היא לקחה את הדברים שלה ויצאה מהבית. אני הוצאתי את המיטה ישבתי לצפות בטלוויזיה. בסביבות 23:00 הגיעה והתחילה להעיר את הילד. אמרתי לה שאין צורך להעיר אותו שאם היא תעיר אותו אני אתקשר למשטרה. היא הפסיקה להעיר אותו, נכנסה לחדר שלה, סגרה את הדלת, אני הייתי בסלון, אחרי כמה דקות אני שומע דפיקה בדלת, ראיתי את אחיה, שאל מה נשמע יצחק משהו כזה, נתתי לו להכנס, הוא נכנס לחדר, הוא לקח את הילד, אני התקשרתי למשטרה ושניהם יצאו ברקע הבכי של הילד.

ש. מה אתה עושה אחר כך.

ת. אני בשיחה עם המשטרה, לא זוכר בדיוק מה, הם אמרו שנטפל, נשלח ניידת, לא זוכר מה היה היה להם עומס. ביקשתי שיגיעו מיידית. המתנתי בבית ואחר כך הלכתי לתחנת המשטרה והם גם היו עמוסים. בסופו של דבר הכניסו אותי הגשתי את התלונה וחזרתי הביתה. חזרתי הביתה, קמתי בבוקר הלכתי לעבודה, אחרי זה התקשרו מהמשטרה ואמרו לי להגיע לחקירה והגעתי.

ש. במשטרה הופתעת, שמעת את הטענות כלפיך בבית משפט שיש נגדך כתב אישום שאומרים שתקפת את המתלוננת. מה יש לך לומר.

ת. באותו יום שאני בבית לא התקרבתי אליה, היה ויכוח אבל מגע לא היה " (ע' 37 ש' 24-6).

11. גרסתו של הנאשם בבית המשפט עשתה עלי ככלל רושם אמין, היא עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשם בחקירתו ולא נמצאו בה סתירות או פערים מהותיים.

לא זו עם זו, העובדה שהנאשם הוא שהתקשר למשטרה, סמוך לאחר האירוע הנטען, והזמינה להגיע לדירה, נוכח עזיבת המתלוננת את הבית עם בנם, מחזקת לשיטתי את מהימנות גרסתו. כפי שציינתי קודם לכן, השכל הישר מלמד כי עירוב המשטרה, מיד לאחר ביצוע מעשה של תקיפת בת זוג וגרימת חבלות לה, איננה בגדר התנהגות אופיינית למבצע העבירה. אילו תקף הנאשם את המתלוננת, סביר יותר שהיה מנסה לדחות כמה שאפשר את יצירת המגע עם המשטרה, פן הדבר יקל על המתלוננת את הדיווח אודות מה שאירע. הנאשם לא רק התקשר למוקד המשטרה אלא הגיע באותו הלילה, בשעה 00:44, למסור תלונה במשטרה (ת/5). בניגוד לגרסה המידית שמסר הנאשם בליל האירוע, המתלוננת הגיעה להתלונן רק למחרת בבוקר (נ/3).

עוד ציין, כי הנאשם מיהר להתייצב בתחנת המשטרה בהמשכו של יום ה - 11/7/11, לאחר שנמסר לו כי המתלוננת התלוננה נגדו, והתנהלותו לאורך החקירה איננה מצביעה על ניסיון כלשהו להתחמק או לשבש את החקירה.

12. נוכח כל האמור מעלה, מזוכה הנאשם, מחמת הספק, מן האשמה שיוחסה לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז תוך 45 יום

ניתנה והודעה היום ט"ז חשוון תשע"ה, 09/11/2014 במעמד הנוכחים.

הדס רוזנברג שיינרט, שופטת

הוקלדעלידיגליוקסלר